

WYROKI SĄDU

Dot. protokołu

VI SA/Wa 823/08 - Wyrok WSA w Warszawie

Jeżeli sporządzono w sprawie protokół ustaleń między organem i stroną, z którym strony nie zapoznano i nie przedstawiono do podpisu, a następnie, w oparciu o ten protokół, wydano decyzję, to takie działanie organu nie tylko narusza przepis art. 10 kpa, wymagający dopuszczenia strony do udziału w każdym stadium postępowania, przepisy o sporządzaniu protokołów, a w tym art. 68 § 1 i 2 i art. 70 kpa, ale także narusza art. 8 kpa, wymagający od organów administracji publicznej prowadzenia postępowania w sposób pogłębiający zaufanie obywateli do organów Państwa (wyrok NSA W-wa z dnia 29 czerwca 2004 OSK 532/04 LEX nr 158985). Protokół może być dowodem w postępowaniu tylko wówczas, jeżeli jest zgodny z prawem, a więc jeżeli został sporządzony w sposób określony w art. 68 § 2 kpa. Zgodnie z unormowaną w art. 7 zasadą prawdy obiektywnej organy administracji publicznej "podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy". Zgodnie z tą zasadą to organ prowadzący postępowanie ma obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Nie może tego obowiązku przerzucać na stronę postępowania administracyjnego wobec której wszczął postępowanie. To na organie administracji publicznej spoczywa obowiązek sporządzania prawidłowego protokołu, spełniającego wymagania formalne i materialne. Podlega on kontroli przez osoby biorące udział w czynności urzędowej. Służy to ochronie strony postępowania przed próbami nierzetelnego zamieszczania w aktach danych niezgodnych z rzeczywistym przebiegiem czynności, czy też z ustaleniami dokonanymi podczas tych czynności. Tę kontrolę strona sprawuje poprzez spełnienie wymogu podpisu.

Dot. decyzji wydanej przez CK

NSA z dnia 10 kwietnia 2008 r., sygn. akt I OSK 58/08 - do postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a., zgodnie z którymi organ administracji publicznej, a takim jest Centralna Komisja, ma obowiązek w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, a podjęte rozstrzygnięcie należycie uzasadnić poprzez wskazanie podstawy faktycznej i prawnej.

Dot. uzasadnienia decyzji

(II SA/Wa 881/13).

Należy podkreślić, że do postępowania w sprawach stopni naukowych mają "odpowiednie" zastosowanie przepisy art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 1 kpa. Zatem należy uwzględnić fakt, że oba rozstrzygnięcia zapadają w wyniku tajnego głosowania, co oznacza, że członkowie organu kolegialnego wzajemnie nie wiedzą, jak głosowali pozostali, dlatego też trudno byłoby uzasadnić poszczególne stanowiska. Jednak nawet przy zastosowaniu takiej reguły interpretacyjnej, w

uzasadnieniu rozstrzygnięcia, w ocenie Sądu, powinny znaleźć się choćby odpowiedzi na zarzuty skarżącego podnoszone w trakcie postępowania, co do prawidłowości jego przeprowadzenia, czy też podnoszone przez członków organu argumenty, co do rozstrzygnięcia wyroku.

Dot. ochrony interesu strony

WSA w Warszawie z 12.9.2008 r. V SA/Wa 943/08 - Art. 7 k.p.a. nie ustala hierarchii interesu społecznego i słusznego interesu obywateli ani też nie określa zasad rozstrzygania konfliktów między nimi. Z jego brzmienia wynika, iż ustawodawca przyjmuje regułę, zgodnie z którą oba te interesy podlegają równorzędnej ochronie bez dominacji którekolwiek z nich. W państwie prawa nie ma bowiem miejsca dla mechanicznie i sztywno pojmowanej nadrzędności interesu ogólnego nad interesem indywidualnym”.

Dot. informacji publicznej

NSA I OSK 1607/14 - Opinia prawna sporządzona przez radcę prawnego, będącego jednocześnie pracownikiem organu, w sprawie dotyczącej wyłączenia oraz wynikającego z tego faktu obowiązku wypłaty stosownego odszkodowania może stanowić informację publiczną, a z pewnością nie można z góry zakładać, że jest ona dokumentem wewnętrznym (roboczym) (...) informacją publiczną jest nie tylko akt lub czynność kończąca określone postępowanie organu, ale także dokumenty wytworzone przy okazji załatwiania sprawy, pod warunkiem, że dokumenty te są wyrazem wykonywania przez organ władzy publicznej w ramach jego kompetencji (por. wyrok NSA z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt I OSK 2157/12, publ. orzeczenia.nsa.gov.pl). Na to stanowisko nie ma wpływu okoliczność niezamieszczenia określonego dokumentu w aktach.

NSA z dnia 30 października 2002 r., sygn. II SA 1956/02 - informację publiczną stanowi każda informacja wytworzona przez szeroko rozumiane władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje publiczne, a także inne podmioty, które tę władzę realizują bądź gospodarują mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa w zakresie tych kompetencji. Taki charakter ma również wiadomość niewytworzona przez podmioty publiczne, lecz odnosząca się do tych podmiotów. Do takich podmiotów należą również organy uczelni. "[...]" jest uczelnią publiczną w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r., poz. 572 z późn. zm.), tym samym Dziekan Wydziału "[...]", jako jednoosobowy organ uczelni, jest podmiotem publicznym, zobowiązany do udzielenia informacji publicznej w sprawach, dotyczących bieżącego funkcjonowania Wydziału. Złożenie wniosku o udostępnienie informacji publicznej nakłada na podmiot zobowiązany określone obowiązki. Winien on albo udzielić takiej informacji w terminie określonym w art. 13 u.d.i.p., albo odmówić jej udostępnienia trybie decyzji administracyjnej (o czym stanowi art. 16 ust. 1 u.d.i.p.) lub też umorzyć postępowanie.

Dot. udziału strony w postępowaniu

WSA w Krakowie z 14.12.2007 r. (II SA/Kr 569/07) - Naruszenie zasady czynnego udziału strony w postępowaniu jest przesłanką wznowienia postępowania uzasadniającą uchylenie decyzji przez Naczelnego Sąd Administracyjny i to bez względu na to, czy miało ono czy też nie wpływ na wynik sprawy.

Dot. sporządzenia recenzji

WSA (II SAWa 1009/13) - Niewątpliwym jest, iż intencją ustawodawcy było, aby ocena dorobku naukowego dokonywana była przez recenzenta będącego biegłym i specjalistą w dziedzinie

właściwej dla kandydata do tytułu. Innymi słowy, nie można zaakceptować takiej sytuacji, że oceny kandydata do tytułu naukowego będą dokonywali specjaliści, nie z dziedziny, w której specjalizuje się ubiegający się o tytuł kandydat (...)w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażono pogląd, który Sąd orzekający [...] podziela, że skoro w myśl art. 27 ust. 4 ustawy recenzenci powinni reprezentować daną lub pokrewną dziedzinę nauki, to oczywistym winno być, iż recenzenta z dyscypliny pokrewnej powołuje się wówczas, kiedy nie ma recenzenta z dyscypliny właściwej (...)W niniejszej sprawie to opinie specjalistów nie z dziedziny, w której specjalizuje się skarżący zadecydowały o odmowie udzielenia poparcia wnioskowi, co należy uznać za nieprawidłowe, skutkujące koniecznością wyeliminowania z obrotu prawnego wydanych rozstrzygnięć.

NSA z dnia 26 kwietnia 2006 r. sygn. I OSK 1364/05 - Jeśli recenzent powoływany w postępowaniu o nadanie stopnia lub tytułu naukowego pełni rolę eksperta i specjalisty, to błędny jest wniosek, że nie może być traktowany jako biegły w rozumieniu art. 84 § 1 k.p.a. Recenzja jest opinią specjalisty z danej dziedziny lub pokrewnej, którą zajmuje się kandydat do tytułu naukowego, i jako taka, niewątpliwie, musi podlegać wszechstronnej ocenie przy podejmowaniu uchwały.”

NSA z dnia 22 maja 2013 r. sygn. akt: I OSK 312/13 - Podkreślić również należy, że opinie recenzentów nie wiążą organu orzekającego, który jest obowiązany poddać ją swej ocenie, jako dowód w sprawie, gdyż to organ - nie zaś recenzent-rozstrzyga sprawę.